

Arrest

nr. 230 005 van 10 december 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 14 augustus 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 10 juli 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 augustus 2019 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam voor het eerst naar België in 1987 waar hij een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Vervolgens werden nog drie dergelijke verzoeken ingediend die telkens geweigerd werden. Op 22 november 1989 werd verzoeker gepatrieerd naar Ghana.

1.2. Verzoeker kwam in 1990 opnieuw naar België en diende opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Nadat het negende verzoek om internationale bescherming werd geweigerd, werd verzoeker op 11 oktober 1995 opnieuw gerepatriëerd naar Ghana.

1.3. Op 1 mei 1999 werd verzoeker opnieuw aangetroffen op het Belgische grondgebied en werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Datzelfde gebeurde nogmaals op 27 december 2001 en 7 februari 2003. Op 13 oktober 2005 en op 30 november 2006 werd verzoeker telkens gerepatriëerd naar Spanje.

1.4. Op 10 augustus 2007 werd verzoeker opnieuw in België aangetroffen en werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Hetzelfde gebeurde op 14 september 2008 en op 27 september 2009. Verzoeker werd op 22 februari 2012 gerepatriëerd naar Spanje. Op 7 april 2018 werd aan verzoeker een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.5. Op 25 januari 2019 diende verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, in functie van zijn wettelijke partner, J.A.

1.6. Op 10 juli 2019 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 25.01.2019 werd ingediend door:

Naam: A.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 22.12.1967

Geboorteplaats: A.

Rr: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Betrokkene heeft een aanvraag tot verblijf als familielid van een burger van de Unie ingediend, in functie van zijn wettelijke partner A., J. (...).

Overeenkomstig art. 43, §1, 2° dient de aanvraag echter geweigerd te worden. Betrokkene wordt geweigerd om redenen van openbare orde.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene sinds jaren in België aanwezig is. Hij heeft door de jaren heen gebruik gemaakt van meer dan 30 verschillende identiteiten. Sommige identiteiten verschillen enkel van elkaar wat betreft geboortedatum, maar er zijn ook totaal anders klinkende namen bij. Onderzoek via de vingerafdrukken heeft uitgewezen dat het om één en dezelfde persoon gaat.

De aliasen onder dewelke hij gekend is bij justitie zijn de volgende: K, A. geboren op 16.12.1961, Q. P. geboren op 2.05.1960, A. F. met verschillende geboortedata nl.10.02.1964, 14.05.1954 en 16.02.1964, A. M. 2.02.1960, A. K S. 27.12.1960, A. I. 15.09.1954, B.M. 21.01.1964, B.F. 27.01.1966, C.J. 26.06.1961, H.M. 1.12.1964, K.A. 16.12.1962, O.P. 2.05.1960. Betrokkene is bij ons ook nog wel gekend als K, A.P. 28.12.1963, A.F. 14.05.1954, A.B. 2.02.1977, A. K 27.12.1960, L.H. 22.12.1967, T.K. 24.05.1977.

Telkens mijnheer in aanraking kwam met de politie gaf hij kennelijk een andere identiteit op. Dit kan uiteraard bezwaarlijk ervan getuigen dat betrokkene ter goeder trouw was.

Dit bewijzen ook de talrijke veroordelingen, onder verschillende identiteiten, die betrokkene in de loop der jaren heeft verzameld:

Zo werd hij op 8.03.1988 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden (met uitstel gedurende drie jaar) en een geldboete voor diefstal en diefstal met geweld of bedreigen; op 9.11.1988 tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid, diefstal, bedrieglijke verberging van een gevonden voorwerp, aanmatiging van naam; op 2.03.1989 een

veroordeling bij verstek tot een geldboete wegens diefstal; op 16.06.1989 tot een gevangenisstraf van 6 maanden met geldboete wegens diefstal; op 28.06.1989 tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete wegens valsheid in geschriften, aanmatiging van naam; op 8.10.1990 tot een gevangenisstraf van 6 maanden met geldboete voor diefstal, op 25.05.1992 tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens diefstal op heterdaad betrapt met geweld of bedreiging, op 5.10.1992 tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende 3 jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen (...), op 21.03.1995 een veroordeling bij verstek tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete wegens diefstal, op 7.05.2003 een veroordeling bij verstek tot 3 maanden gevangenisstraf met uitstel 3 jaren wegens valsheid in geschriften, op 3.01.2011 tot een gevangenisstraf van 3 jaren wegens gijzeling met vrijwillige vrijlating en diefstal met geweld of bedreiging.

Uit het dossier blijkt allerm minst dat betrokkene sindsdien een andere weg zou zijn ingeslagen. De frequentie van betrapping op inbreuken en bijhorende veroordelingen mag dan wel verminderd zijn, het lijkt ons niet onmogelijk dat het strafregister niet up-to-date is. PV's van nadien die we hebben kunnen terugvinden situeren zich in de tijd tot op heden, in 2015 gaat het om openbare zedenschennis en gewone diefstal, in 2017 ook om een PV met als vermelding 'gewone diefstal', in 2018 2 PV's 'gewone diefstal' en in 2019 om 'zware diefstal'. Omtrent het laatste PV werden we op de hoogte gesteld door de politie dat het onderzoek nog lopende is. Verder blijkt uit het dossier dat betrokkene, tijdens verschillende verblijven in gesloten centra, telkens weer in aanvaring kwam met een medebewoner. Dit was kennelijk ook wel eens in een dergelijke mate dat hij nadien medisch ongeschikt was om gerepatrieerd te worden. Uiteraard is elke situatie anders en is het goed mogelijk dat betrokkene niet elke keer de aanstoker was van het incident. Echter, gezien dit betrokkene kennelijk meermaals is overkomen, lijkt het me redelijk te stellen dat betrokkene daar toch ook wel een aandeel moet in gehad hebben.

Gezien de aliases, het palmares aan veroordelingen en de meer recente PV's is het redelijk te stellen dat het ontzeggen van verblijf als wettelijke partner het gevolg is van het persoonlijk gedrag van betrokkene zelf waarvan een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving uit gaat. Bovendien wordt deze beslissing evenredig geacht: het familiale en persoonlijke belang van betrokkene wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren. Er dient dienaangaande opgemerkt te worden dat betrokkene overeenkomstig het administratief dossier op 26.05.2016 voor het eerst inlichtingen ging inwinnen bij de gemeente om een wettelijke samenwoning of huwelijk af te sluiten met zijn partner. Hij stelde eveneens reeds sinds 2014 een relatie te hebben met de vrouw. Kennelijk weegt die relatie niet op tegenover de drang om de strafrechtelijke bepalingen in België met voeten te treden. Betrokkene zou moeten weten dat een dergelijk gedrag niet getuigt van enige graad van integratie of respect tegenover zijn partner en een gezamenlijke toekomst met de dame in kwestie in regulier verblijf in het gedrang brengt. Het getuigt bezwaarlijk van verantwoordelijkheid tegenover zijn partner dat hij sinds hun relatie in aanraking blijft komen met de politie en vervolging riskeert. Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken de maatregel tot het niet erkennen van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde aangewezen en evenredig acht.

Overeenkomstig art 43 §2 dient bij het nemen van een dergelijke beslissing ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van het familielid in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van oorsprong. Vooreerst wat betreft de duur van betrokkenes verblijf in België dient vastgesteld te worden dat betrokkene al zeer lang gekend is als vreemdeling in België. Daarbij dient ook wel vermeld te worden dat hij verschillende keren werd gerepatrieerd naar Ghana en Spanje (waar hij claimde erkend te zijn als vluchteling). Hij kreeg ook ettelijke bevelen, verbleef lange periodes in illegaal verblijf in België. In die zin is het lange verblijf in België enkel en alleen te wijten aan de volhardendheid van betrokkene en aan zijn drang om de wetten en regels in België (waaronder de bepalingen van de vreemdelingenwet) niet te respecteren. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat een dergelijk gedrag deze beslissing in de weg zou kunnen staan. Het palmares dat betrokkene aan inbreuken op de openbare orde heeft verzameld, kan bezwaarlijk getuigen van integratie. Het aantal jaren verblijf is enkel relevant voor zover dat verblijf van integratie zou getuigen, dit is in casu allerm minst het geval. Verder wat betreft zijn leeftijd en gezondheidstoestand is ons heden niets ongunstig bekend. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij uiterst jong is of uitermate oud waardoor deze beslissing inhumain zou zijn. Uit het huidige dossier blijkt niet dat betrokkene heden enige (langdurige) medische problematiek aanhaalt.

Voor zover er zou overgegaan worden tot repatriëring, zal de medische toestand van betrokkene geëvalueerd worden. Betrokkene's gezinssituatie werd hierboven reeds besproken. Het staat betrokkene en zijn partner vrij, indien ze geen lange afstandsrelatie wensen te onderhouden, zich elders te vestigen om als koppel samen te leven. Wat betreft betrokkene's economische situatie is ons niet bekend, gezien het PV van diefstal van 2019 lijkt me dat niet gunstig te zijn. Van sociale en culturele integratie in België is bezwaarlijk sprake. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische wettelijke bepalingen getuigt expliciet van het tegendeel. De mate van bindingen met het land van oorsprong is ons onbekend. Gezien betrokkene's leeftijd en het feit dat betrokkene een relatie is aangegaan met een Belgische, die voordien de Ghanese nationaliteit draagt, is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende affiniteit voelt met Ghana, de taal of talen die er gesproken worden en er gemakkelijk terug aansluiting zou kunnen vinden met vrienden en familie aldaar.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"Eerste middel : Schending van de art. 43 en 74/13 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Manifeste beoordelingsfout.

1.

Dat verweerder in de weigeringsbeslissing dd. 10 juli 2019 stelt dat verzoeker op 8 maart 1988 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden (met uitstel voor 3 jaar) voor diefstal en diefstal met geweld of bedreigingen, op 9 januari 1988 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden wegens valsheid in geschriften en gebruikmaking van deze valsheid, diefstal, bedrieglijke verberging van een gevonden voorwerp, aanmatiging van naam, op 2 maart 198 bij verstek werd veroordeeld tot geldboete wegens diefstal, op 16 juni 1989 tot een gevangenisstraf van 6 maanden met geldboete wegens diefstal, op 28 juni 1989 tot een gevangenisstraf van 2 maanden en een geldboete wegens valsheid in geschriften, aanmatiging van naam, op 8 oktober 1990 tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gedurende 3 jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen, op 21 maart 1995 bij verstek werd veroordeeld tot een gevangenisstraf en een geldboete wegens diefstal, op 7 mei 2003 bij verstek werd veroordeeld tot 3 maanden gevangenisstraf met uitstel 3 jaren wegens valsheid in geschriften en op 3 januari 2011 tot een gevangenisstraf van 3 jaren wegens gijzeling met vrijwillige vrijlating en diefstal met geweld of bedreiging.

Daarnaast verwijst verweerder naar de P.V.'s van 2015, 2017, 2018 en 2018 aangaande verzoeker en de vaststelling dat verzoeker tijdens verschillende verblijven in gesloten centra in aanvaring kwam met een medebewoner.

Door het persoonlijk gedrag van verzoeker zou zijn verblijf dan ook ongewenst zijn wegens redenen van openbare orde en nationale veiligheid.

Dat verweerder zijn beslissing steunt op het art. 43 Vw.

2.

Dat evenwel artikel 43 Vw. het volgende stelt :

" Art. 43. § 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren en hun het bevel geven het grondgebied te verlaten :

1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in paragraaf 1 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

3.

Dat verweerder in de bestreden beslissing concreto enkel verwijst naar de veroordeling van verzoeker in 2016 voor feiten inzake verdovende middelen en komt tot het besluit dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip 'ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid' ressorteert.

4.

Verzoeker wil in eerste instantie verwijzen naar het art. 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (Burgerschapsrichtlijn), waarvan art. 43 Vw. de omzetting vormt .

"Artikel 27

Algemene beginselen

1. Onverminderd het bepaalde in dit hoofdstuk kunnen de lidstaten de vrijheid van verkeer en verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden, ongeacht hun nationaliteit, beperken om redenen van openbare orde, openbare veiligheid of volksgezondheid. Deze redenen mogen niet voor economische doeleinden worden aangevoerd.

2. De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

3. Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden"(eigen onderlijning).

Het begrip 'openbare orde', zoals het wordt gebruikt in de Burgerschapsrichtlijn, waarvan artikel 43 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, moet dus restrictief worden uitgelegd. De uitzondering van openbare orde vormt een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 19 december 2014 nr. 135.627.

Verweerder heeft echter geen enkel grondig onderzoek gevoerd naar de strafrechtelijke feiten zelf, waarop zijn beslissing steunt, en naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar de verschillende veroordeling van verzoeker, waarvan de laatste reeds dateert van 8 jaar geleden, zonder enig bijkomend persoonlijk onderzoek, op zich geen indicatie is dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Dat geenszins uit de motivatie van de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr. 163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)³ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

Verweerder citeert in de bestreden beslissing de verschillende strafrechtelijke veroordelingen en de P.V.'s aangaande verzoeker, zonder ook maar op enige wijze de "actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging" te onderzoeken en te motiveren.

Verweerder heeft geen enkel onderzoek ingesteld naar de motivatie van de verschillende veroordelingen, naar de inhoud van de verschillende P.V.'s en naar de precieze omstandigheden waardoor verzoeker in aanvaring kwam met een medebewoner tijdens zijn opsluiting in een gesloten centrum.

Zo blijkt uit het vonnis dd. 14.09.2018 van de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen, afdeling Turnhout dat verzoeker in het gesloten centrum voor illegalen zelf het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen hem toegebracht door een medebewoner.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

5.

Dat de laatste correctionele veroordeling van verzoeker ondertussen dateert van 8 jaar geleden en bijgevolg niet meer als « actueel » kan worden beschouwd.

Dat verweerder geenszins een onderzoek heeft ingesteld naar de precieze feiten, waarvoor verzoeker in België precies werd veroordeeld, waaromtrent P.V.'s werden opgesteld en waarom verzoeker problemen kende in de gesloten centra.

Dat, gezien dit helemaal niet is gebeurd, verweerder dan ook geenszins kan verwijzen naar het feit dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt .

Dat bovendien verzoeker niet kan nagaan op welke feiten verweerder zich precies baseert, om te stellen dat er een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, zodat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is in het licht van art. 43 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheids- en van de motiveringsplicht.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Dat derhalve verweerder in zijn bijlage 20 onterecht verwijst naar het art. 43 Vw. als motivatie van zijn beslissing.

Dat verweerder, alvorens een beslissing te nemen, geenszins een grondig voorafgaand onderzoek heeft verricht waardoor er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsverplichting.

Dat verweerder in elk geval zijn beslissing niet afdoende motiveerde in het licht van art. 43 Vw. waardoor er sprake is van schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de motiveringsplicht.

6.

Dat evenmin verweerder op een afdoende manier heeft gemotiveerd waarom, overeenkomstig art. 43, laatste lid, Vw. en art. 74/13, geen rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf van

verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het artikel 74/13 Vw. stelt eveneens het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat vaststaat dat verzoeker reeds langdurig in België verblijft, samenwoont te Gent met zijn levenspartner, J. A., en hun stiefdochter, L. K.

Verweerder is hiervan op de hoogte nu verzoekers raadsman op 16 april 2019 een aangetekend schrijven met bewijsstukken aangaande hun samenwoning en aangaande de tewerkstellingen van verzoekers levenspartner en van hun stiefdochter.

Dat verweerder geenszins in de beslissing heeft rekening gehouden met verzoekers gezinsleven en de tewerkstellingen van zijn gezinsleden in België.

Dat geenszins een onderzoek werd ingesteld naar verzoekers gezondheidstoestand en de mate waarin hij nog banden heeft met zijn land van herkomst.

Dat er sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting en van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

7.

Uit wat voorafgaat blijkt dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 43 en 74/13 Vw., de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht.

Tevens is er sprake van manifeste beoordelingsfouten.

De bestreden beslissing dient dan ook vernietigd te worden.”

2.1.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat waar verzoeker zich in het middel beroept op artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), deze bepaling betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel. *In casu* betreft de bestreden beslissing echter enkel een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten. In zoverre verzoeker zich in het middel beroept op artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, is het middel dan ook niet dienstig.

Het middel wordt dan ook enkel onderzocht in het licht van de voorliggende bestreden maatregel, met name de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Zoals verzoeker zelf aanvoert, is de bestreden beslissing gesteund op artikel 43, §1, 2°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:

[...]

2° om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.”

Verzoeker voert aan dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de strafrechtelijke feiten zelf en naar het huidige persoonlijk gedrag van verzoeker. Hij voert aan dat de laatste veroordeling dateert van acht jaar geleden en dat dit geen indicatie inhoudt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actuele werkelijke en voldoende bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker voert aan dat de verschillende Pv's die werden opgesteld met betrekking tot een aanvaring met een medebewoner tijdens zijn opsluiting en gesloten centrum niet nader werden onderzocht. Hij wijst erop dat de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen in het vonnis

van 14 september 2018 verklaarde dat de verzoeker zelf het slachtoffer werd van opzettelijke slagen en verwondingen. De laatste correctionele veroordeling van verzoeker dateert van acht jaar geleden en kan bijgevolg niet meer als actueel worden beschouwd. Er werd ook niet nagegaan op welke feiten verweerder zich precies baseert om te stellen dat er een daadwerkelijke actuele en voldoende bedreiging is van een fundamenteel belang van de samenleving.

Inzake de redenen van openbare orde, zoals vermeld in het *in casu* toegepaste artikel 43 van de vreemdelingenwet, wordt in artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet vermeld dat de beslissingen, zoals vermeld in artikel 43 van de vreemdelingenwet, in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van het familielid van de burger van de Unie. Het gedrag van dit familielid van een burger van de Unie moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging zijn voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Artikel 45 van de vreemdelingenwet, dat werd hersteld en vervangen door artikel 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de vreemdelingenwet met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (*BS* 19 april 2017) (hierna: de wet van 24 februari 2017), vormt een omzetting van artikel 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 *in fine* en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden. Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, *Byankov*).

Het HvJ heeft het ook passend geacht om de rechtspraak over de openbare orde en de nationale veiligheid, ontwikkeld in het kader van de richtlijn 2004/38/EG, naar analogie toe te passen op strafrechtelijk veroordeelde derdelanders die een afgeleid verblijfsrecht aan artikel 20 van het VWEU of artikel 21 van het VWEU ontleen (cf. conclusie van advocaat-generaal Szpunar van 4 februari 2016 in zaak C-165/14, alsook HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 54-67, 81 en 84-86; HvJ 13 september 2016, C-304/14, *CS*, pt. 36, 40-42, 48-49).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een weigering van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele weigering van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde. Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de weigering van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, pt. 28).

Het komt de minister toe om op individuele basis te onderzoeken wat in het persoonlijk gedrag van een vreemdeling of in de strafbare feiten die deze vreemdeling heeft gepleegd een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die ter bescherming van de openbare orde of de nationale veiligheid een beslissing die een beperking van het inreisrecht of het verblijfsrecht van een vreemdeling inhoudt, kan rechtvaardigen (HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 46).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, *P.I.*, pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert.

Artikel 45, § 2, van de vreemdelingenwet onderlijnt in die zin dat de in de artikelen 43 en 44 *bis* van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen "*in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel*".

Artikel 43, § 2, van de vreemdelingenwet stipuleert dat rekening moet worden gehouden met de volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, *Orfanopoulos en Oliveri*, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Tsakouridis*, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, *Rendon Marin*, pt. 66).

De bestreden beslissing steunt zich wat de motieven van openbare orde betreft op de volgende vaststellingen:

- Verzoeker gaf ten aanzien van de politie minstens achttien verschillende identiteiten op;
- Tussen 1988 en 2011 werd verzoeker elf maal correctioneel veroordeeld wegens diefstallen met verzwarende omstandigheden;
- In 2015 werden er Pv's opgesteld wegens openbare zedenschennis en gewone diefstal, in 2017 wegens 'gewone diefstal, in 2018 2 Pv's 'gewone diefstal' en in 2019 om 'zware diefstal'. Ten aanzien van dit laatste Pv is het onderzoek nog lopende;
- Tijdens verschillende verblijven in gesloten centra kwam verzoeker telkens in aanvaring met een medebewoner.

Op grond van deze elementen wordt besloten dat verzoekers persoonlijk gedrag getuigt van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker voert *in concreto* aan dat de laatste veroordeling dateert van acht jaar geleden en hij gaat eraan voorbij dat ook melding wordt gemaakt van verschillende Pv's wegens ernstige strafbare feiten in 2015, 2017, 2018 en 2019. Ook met betrekking tot het Pv in 2019 gaat het om de kwalificatie "*zware diefstal*" en blijkt dat het strafonderzoek nog steeds lopende is. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij stelt dat enkel zou worden verwezen naar oude en niet meer actuele feiten. De bestreden beslissing verwijst naar een aanhoudende reeks van strafbare feiten die verzoeker gedurende 30 jaar pleegde, en stelt vast dat verzoeker actueel nog steeds dergelijke feiten pleegt. Met betrekking tot de vechtpartijen in de gesloten centra, spreekt de bestreden beslissing zich niet uit over

de schuldvraag, doch wordt het opmerkelijk geacht dat verzoeker telkens weer betrokken geraakt in dergelijke incidenten. Op basis van deze elementen stelt de Raad vast dat er wel degelijk een afweging en een actuele beoordeling werd gemaakt van verzoekers persoonlijk gedrag. De gebeurtenissen in de gesloten centra betreffen bijkomende feiten en ondersteunen enkel de eerdere veelvuldige ernstige strafbare feiten die verzoeker pleegde en die niet door hem worden betwist. Het feit dat verzoeker in het gesloten centrum zelf ook het slachtoffer zou zijn geweest van slagen en verwondingen doet hier dan ook geen afbreuk aan.

De Raad wijst er ook op dat de bestreden beslissing op afdoende wijze vaststelt dat verzoeker telkens recidiveert. Deze vaststelling ondersteunt ook de vaststelling dat verzoeker actueel nog steeds een gevaar vormt voor de openbare orde. Dat verzoeker dit gedrag zal voortzetten in de toekomst is niet kennelijk onredelijk.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel : Schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging

1.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht (art. 43 Vw. vormt de omzetting van art. 27 van de Burgerschapsrichtlijn, cf. infra), toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing of een weigering van verblijf.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

2.

Indien verzoeker gehoord was, zouden minstens volgende elementen duidelijk zijn geweest :

- *verzoeker heeft zijn leven inmiddels opnieuw opgebouwd en heeft al jaren geen strafrechtelijke veroordelingen meer*
- *verzoeker in 2017 ondermeer zelf het slachtoffer was van opzettelijke slagen en verwondingen waardoor hij in het ziekenhuis verbleef en verschillende operaties diende te ondergaan.*
- *verzoeker geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging uitmaakt om hem een verblijfsrecht – en hierdoor een recht op gezinsleven met zijn Belgische levenspartner en hun stiefkind - in België te weigeren*
- *verzoeker ondertussen in België een gezinsleven heeft opgebouwd.*

Dat indien verzoeker zou gehoord geweest zijn, verweerder hoogstwaarschijnlijk tot een ander besluit zou zijn gekomen en geenszins een bijlage 20 aan verzoeker zou hebben afgeleverd.”

2.2.2. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie blijkt dat een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Unie, pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu voert verzoeker aan dat hij al jarenlang geen strafrechtelijke veroordelingen meer heeft opgelopen en dat hij in 2017 onder meer zélf het slachtoffer was van slagen en verwondingen tijdens het incident in het gesloten centrum.

De Raad merkt op dat deze elementen niet anders inhouden dan hetgeen waarover in de bestreden beslissing reeds werd gemotiveerd. De bestreden beslissing vermeldt immers duidelijk dat de laatste veroordeling dateert uit 2011, maar motiveert verder dat daarna telkenmale Pv's werden opgesteld ten aanzien van ernstige en recente feiten. Deze feiten worden door verzoeker geenszins betwist. Wat betreft het feit dat verzoeker mogelijk zelf het slachtoffer is geweest van agressie in het gesloten centrum, wordt met deze mogelijkheid ook in de motivering van de bestreden beslissing rekening gehouden. Het betreft dan ook slechts een bijkomend motief dat de eerdere vaststellingen met betrekking tot het risico voor de openbare orde slechts ondersteunt.

Ook het feit dat verzoeker thans een gezinsleven heeft opgebouwd, wordt mee besproken in de bestreden beslissing. Hierop wordt verder ingegaan in de bespreking van het derde middel. De verklaring dat hij geen actuele werkelijke en onvoldoende bedreiging uitmaakt, spreekt verzoeker de bestreden beslissing weliswaar tegen, doch brengt hij daarmee niet aan dat er elementen zijn waarmee de verwerende partij had rekening moeten houden en die aanleiding kunnen geven tot een andere beslissing.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Derde middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel

1.

Dat, ten gevolge van de aan verzoekers betekende beslissing, verzoeker niet in België kan verblijven, het land dient te verlaten en van zijn Belgische levenspartner en hun stiefdochter, met wie hij te Gent samenwoont, wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op zijn recht op privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen".

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelde reeds dat een essentieel element voor de beoordeling van de proportionaliteit van de maatregel is de ernst van de door verzoekster gepleegde inbreuken.

Dat de weigeringsbeslissing zonder bevel om het grondgebied te verlaten, genomen ten aanzien van verzoeker, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat verzoekers recht op zijn privé-en gezinsleven, meer bepaald zijn verblijf in België, waar hij zijn leven heeft opgebouwd en waar zijn gezin woont, geschonden wordt en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissing.

2.

Volgens verweerder houdt de beslissing geen disproportionele inmenging in het gezinsleven van betrokkene in.

Dat verzoeker opmerkt dat de zeer algemene en vage stelling dat de beslissing geen disproportionele inmenging in het gezinsleven van betrokkene inhoudt, geenszins, in het licht van de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM, voldoet.

Eerst en vooral merkt verzoeker opnieuw op dat er door verweerder geen onderzoek werd ingesteld naar de aard en ernst van de "strafrechtelijke inbreuken"

Verweerder gaat daarnaast geheel voorbij aan het gegeven dat er, aan de hand van de criteria die het EHRM in zijn rechtspraak aangeeft, een correcte en concrete billijke afweging moet worden gemaakt tussen de individuele belangen van de verzoeker, die samenwoont te Gent met zijn gezin enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds.

Uit de bestreden beslissing blijkt enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat.

Daarentegen kan uit de bestreden beslissing niet worden afgeleid/vastgesteld dat er voor verzoeker eveneens een concrete en grondige afweging van zijn individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaats gehad.

Dat de motivatie van verweerder dan ook een algemene en stereotype motivatie is en al evenmin kan beschouwd worden als een concrete en grondige afweging van zijn individuele belangen, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM.

In casu heeft er dus geen een concrete en dus correcte billijke belangenafweging plaatsgevonden waardoor er sprake is van een en schending van artikel 8 van het EVRM en van het proportionaliteitsbeginsel.

3.

Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 18 december 2014 nr. 135.326 waarin wordt gesteld dat het algemene besluit dat de zeer ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit het gedrag van betrokkene voortvloeit zodanig is dat zijn "familie en persoonlijk belangen (en die van de zijnen in onderhavig geval geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde", geenszins voldoet in het licht van de concrete belangenafweging die onder artikel 8 van het EVRM wordt vereist.

Ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 20 mei 2014 nr. 125.8379 komt de Raad tot het besluit dat de zeer algemene en vage stelling ("het familiale en persoonlijke belang van verzoeker is hier dan ook ondergeschikt") geenszins voldoet aan de vereiste concrete belangenafweging onder artikel 8 EVRM."

2.3.2. Verzoeker betoogt in het derde middel dat de bestreden weigeringsbeslissing een inperking inhoudt van zijn recht op gezinsleven en dat dienvolgens een belangenafweging diende plaats te vinden.

De bestreden beslissing bevat wel degelijk een motivering met betrekking tot de proportionaliteit tussen de weigering van verzoekers aanvraag en verzoekers recht op een gezinsleven. Deze motieven luiden als volgt:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer 41987 dd.22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid, van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Er dient dienaangaande opgemerkt te worden dat betrokkene overeenkomstig het administratief dossier op 26.05.2016 voor het eerst inlichtingen ging inwinnen bij de gemeente om een wettelijke samenwoning of huwelijk af te sluiten met zijn partner. Hij stelde eveneens reeds sinds 2014 een relatie te hebben met de vrouw. Kennelijk weegt die relatie niet op tegenover de drang om de strafrechtelijke bepalingen in België met voeten te treden. Betrokkene zou moeten weten dat een dergelijk gedrag niet getuigt van enige graad van integratie of respect tegenover zijn partner en een gezamenlijke toekomst met de dame in kwestie in regulier verblijf in het gedrang brengt. Het getuigt bezwaarlijk van verantwoordelijkheid tegenover zijn partner dat hij sinds hun relatie in aanraking blijft komen met de politie en vervolging riskeert. Vandaar dat de Dienst Vreemdelingenzaken de maatregel tot het niet erkennen van het verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde aangewezen en evenredig acht.

Overeenkomstig art 43 §2 dient bij het nemen van een dergelijke beslissing ook rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van het familielid in België, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate van bindingen met het land van oorsprong. Vooreerst wat betreft de duur van betrokkenes verblijf in België dient vastgesteld te worden dat betrokkene al zeer lang gekend is als vreemdeling in België. Daarbij dient ook wel vermeld te worden dat hij verschillende keren werd gerepatriëerd naar Ghana en Spanje (waar hij claimde erkend te zijn als vluchteling). Hij kreeg ook ettelijke bevelen, verbleef lange periodes in illegaal verblijf in België. In die zin is het lange verblijf in België enkel en alleen te wijten aan de volhardendheid van betrokkene en aan zijn drang om de wetten en regels in België (waaronder de bepalingen van de vreemdelingenwet) niet te respecteren. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat een dergelijk gedrag deze beslissing in de weg zou kunnen staan. Het palmares dat betrokkene aan inbreuken op de openbare orde heeft verzameld, kan bezwaarlijk getuigen van integratie. Het aantal jaren verblijf is enkel relevant voor zover dat verblijf van integratie zou getuigen, dit is in casu allerm minst het geval. Verder wat betreft zijn leeftijd en gezondheidstoestand is ons heden niets ongunstig bekend. Er kan bezwaarlijk gesteld worden dat hij uiterst jong is of uitermate oud waardoor deze beslissing inhumain zou zijn. Uit het huidige dossier blijkt niet dat betrokkene heden enige (langdurige) medische problematiek aanhaalt. Voor zover er zou overgegaan worden tot repatriëring, zal de medische toestand van betrokkene geëvalueerd worden. Betrokkenes gezinssituatie werd hierboven reeds besproken. Het staat betrokkene en zijn partner vrij, indien ze geen lange afstandsrelatie wensen te onderhouden, zich elders te vestigen om als koppel samen te leven. Wat betreft betrokkenes economische situatie is ons niet bekend, gezien het PV van diefstal van 2019 lijkt me dat niet gunstig te zijn. Van sociale en culturele integratie in België is bezwaarlijk sprake. Het herhaaldelijk overtreden van de Belgische wettelijke bepalingen getuigt expliciet van het tegendeel. De mate van bindingen met het land van oorsprong is ons onbekend. Gezien betrokkenes leeftijd en het feit dat betrokkene een relatie is aangegaan met een Belgische, die voordien de Ghanese nationaliteit draagt, is het redelijk te stellen dat hij nog voldoende affiniteit voelt met Ghana, de taal of talen die er gesproken worden en er gemakkelijk terug aansluiting zou kunnen vinden met vrienden en familie aldaar.”

In de bestreden beslissing wordt aldus overwogen dat ondanks het feit dat verzoeker verklaarde een relatie te hebben sinds 2014 en in 2016 een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, hij niettemin strafbare feiten is blijven plegen ondanks dat hij diende te weten dat dit een gezinsleven kon compromitteren.

Vervolgens wordt gemotiveerd dat verzoeker verschillende keren werd gerepatriëerd naar Ghana en Spanje en reeds vele malen het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. Verzoeker is vele jaren bewust in België gebleven in een situatie van precair verblijf, en zijn gedragingen getuigen niet van een goede integratie in de maatschappij. Verder wordt gemotiveerd dat er geen elementen zijn met betrekking tot een medische problematiek in hoofde van verzoeker, noch met betrekking tot zijn leeftijd

die een terugkeer naar het land van herkomst in de weg staan. De bestreden beslissing besluit dat het gezin de mogelijkheid heeft om ofwel een langeafstandsrelatie te onderhouden, ofwel zich elders te vestigen met het oog op een verdere samenwoning. Tenslotte merkt de bestreden beslissing ook nog op dat verzoekers partner voorheen de Ghanese nationaliteit had, waardoor het niet onredelijk is te stellen dat zij terug aansluiting zal kunnen vinden met vrienden en familie aldaar.

Aldus blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk is overgegaan tot een proportionaliteitstoets. Verzoeker verklaart zich hiermee niet eens, maar laat na zelf concrete elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat deze proportionaliteitstoets onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien december tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT